

Igra je igra.

1. Vojska.

Zima in spomlad se prepirata vsako leto enkrat za gospodarstvo. Zima si pomaga s snegom, pomlad pa s solncem. Toplota preмага mráz, sneg se prične topiti. Tak sneg je čimdalje bolj mehak in pripraven za razne igre. Iz njega narediš sneženega moža ogljenih oči, v roki z ostankom hišne metle in s piskrom na glavi; ali pa sneženo hišico, manjšo ali večjo, kakor sam hočeš. Tak sneg je tudi pripraven za kepanje. In takrat, ko je zemljo pokrival mehek južen sneg, se je vnela in tudi končala — vse v enem dnevu — naša snežena vojska.

Naš novi poveljnik je bil Tratarjev Vinko. V sosednji vasi pa je poveljeval Martinškov Jožek.

Vinko napove vojsko: »Jožek, jutri bo vojska. S kepami se bomo. Ali prideš?«

»Ali se bova dala! Jaz pripeljem svoje, ti pa svoje. Bomo videli, kdo bo zmačal!«

»Dobro! Jutri popoldne po šoli za potokom.«

Po teh besedah gresta vojskovodji narazen, vsak iskat svojih vojakov in jim povedat, kaj bo jutri.

»Peter, vojska bo,« zavpije Vinko nad starejšim fantom, Kodranovim Petrom.

»Vojska? S kom pa? Ali z Lahom? Ali jih bomo!«

»Prav! Ali veš, samo mi otroci se bomo.« S kepami se bomo.«

»Aha, že vem. O, mi smo se tudi včasih. Menę so se vsi bali. Vsaka moja kepa je imela kamen v sredi.«

»Kamen? Kje si ga pa dobil?«

»Vprašáš? Ob potoku jih je toliko, da jih ti ne neseš.«

»Dobro, da si povedal. Z Bogom, Jože!«

Vinko premišljuje, ali bi se okoristil z novo iznajdbo. Nazadnje se odloči, da bo skrivaj nabral kamenčkov bolj drobnih in samo za poskušnjo. Saj ni treba, da bi ravno zadel.

Drugi dan popoldne ob določeni uri se je pričela bitka, prav pravcata snežena bitka. Semintja so

frčale snežene krogle, da jih je bilo veselje gledati. Vmes pa se je razlegalo na obeh straneh glasno vpitje. To je bilo življenje in vrvenje! Tega je ravno zadela kepa; tam drugi se je ravno pripravljaj, da jo zopet vrže; tretjemu zmanjka tal in se prekopicne v sneg; četrtega zebe v roke, zato jih drži pred ustmi in piha vanje. Na, pa mu prileti kepa in mu odnese klobuk raz glavo. Ali ...

»Ojoj!« zavpije Rebernikov Tinček, in kri se mu ulije.

»Kaj pa je?«

»Kri mi teče, poglej.«

Martinčkov se ozre in vidi svojega tovariša vsega krvavega.

Zopet: »Cimuk!« Pri Kopačevih razbito okno, in kamen prileti v sobo.

Čuje se glas: »Nič več boja, nič več, nič več! Vi mečete kamenje. Tako se ne gremo!« Iz hiše priteko Kopačev oče z gorjačo v roki, pa poženo obe armadi v beg. Kar naenkrat ni več nobenega bojevnika nikjer, razen tistih, ki imajo opravka z Rebernikovim Tinčkom.

»Tako! Še med seboj se boste pobili,« se zahudujejo Kopačev oče. »Ali res več ne veste, kaj je igra. Le počakajte, ko bo vojska, takrat le dajte sovražnika do krvi. Grdo pa je, da se med seboj pobijate. Le kdo mi je okno razbil?«

»Oče, mi nič ne vemo. Od one strani je priletel kamen.«

»O saj vem, da bo vsak tajil. Toda, če ga dobim, mu ne bo dobro.«

Vinko, kaj pa je s teboj? Kaj se skrivaš, zakaj nikamor ne upaš? Zakaj si poslušal Kodranovega Petra? Vinko!

Ali čast Vinku! Tista snežena vojska ga je korenito poboljšala, postal je previdnejši. Od tistega dne naprej ni bil več v nobenem boju, dokler ni dobil cesarskega poziva za vojsko, kjer je že tudi umrl junške smrti.

J. E. Bogomil.

